

## ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ вносить  
на цілий рік 10 зр. — кр.  
на чверть року 2 „ 50 „  
місячно . . . . 1 „ — „  
для заграниці 20 рублів або  
40 франків.

Поодинокі числа по 6 кр.  
в бюрі газет Л. Горювіца в  
Чернівцях, ул. головна ч. 17.

# БУКОВИНА

## ВИХОДИТЬ

щодня крім неділей і ру-  
ських свят о год. 5. по пол.

Редакция і Адміністрация  
„Буковини“ знаходиться в  
Чернівцях (ул. Петровича  
ч. 2.)

Оголошення приймає ся за  
оплатою 6 кр. від стрічки;  
а в „Надісланім“ по 10 кр.  
від стрічки.

## „Жалкі типи отрицательного достоинства“.

Як сильно вразила знана промова п. Барвіньського в делегації наших москвофілів, видно з тих статей, які читаємо в *Галичанині* і в його буковинськму еху: *Бук. Відомостях*. На такий маленький, пискливий голос, як в *Бук. Від.*, нема що зважати. Але в *Галичанині* читаємо аж три великі статі про п. Барвіньського з значущими заголовками: „Галицькій Донь Кишоть“ і „П. Барвіньській на услугах поляков“ — а ті статі, хоч змістом ані троха не нові, всеж таки єть найліпшим доказом на то, що п. Барвіньський говорив правду. „Жалкі типи отрицательного достоинства“, до яких *Галичанин* зачислив п. Барвіньського, зложили єми статями доказ, що між тими типами не п. Барвіньський, але они єть „отрицательного достоинства“ через свою безмежну ненависть до нашого народу. Симпатіями австрійських Німців до пруских оправдують они свою симпатію до російського народу, добачуючи в таких відносинах подібність і замовчуючи се, що російський а українсько-руський нарід то не один і той сам.

Мотиви, яких уживає *Галичанин* в обороні своїх засад против п. Барвіньско-

го, єть загально знані вже від давна. Висновком їх є, що „український сепаратизм перестав бути літературним питанем, а перемінив ся в політичне“, а відтак, що п. Барвіньський служить лише Полякам, „бо українофільська пропаганда придумана Поляками і єзуїтами і они ведуть єї також в Росії при участі нанятих до сего орудій. Українофільське питанє в Галичині зі всею примішкою радикального соціалізму має служити цілим польскої політики, котрої представителі старають ся вмовити також в австрійське правительство, що збунтованє України послужить на добро Австрії, бо таким способом ослабить ся Росія на границі Австрії. Під таким претекстом, під видом українофільства, повстає серед галицько-руського народу розлад, а через розлад — наше національне і політичне пригнетене в Галичині і на Буковині і успіх латинізації і польонізації нашого народу“. До такого „мудрого“ висновку дійшов *Галичанин*.

З тої причини не находить єє пан-славистичний орган досить слів обуреня на те, що „Поляки пустили п. Барвіньського дразнити Росію“ і потїнає себе надїєю, що благотворительное общество по промові п. Барвіньського таки не перестанє „помагати учащимся в Росії славянамъ и жертвовати на богоугодныи и благотвори-

тельныи цѣли въ славянскихъ земляхъ“. А для характеристики способу полемізованя *Галичанина* нехай послужить ще єєй уступ: „Якъ дай собаки не остановить мчащого ся поїзда, такъ нападки въ вкусѣ п. Барвіньського не задержать Росію въ єя государственномъ, а русского народа въ єго національномъ и культурномъ розвитіи“. І ще дивує ся *Галичанин*, хто дав п. Барвіньському повноміць говорити в австрійській делегації в імені російських Українців, яке єму діло до них? Отже за те, що він обстав за гнетеними братами, дістав ще назву Каїна, а нашу мову і наші народні змаганя піднято на єсмїх і на глум.

„Все польска інтрига! Поляки думають о відбудові своєї Польщі і наймають собі Русинів до того, а самі тимчасом латинізують і польонізують Русинів“. Все те така стара пісня, як ренегатські замахы москвофільські на руский нарід. Стійність тих москвофільських аргументів ми і иньші народні часописи розбирали вже обширно; отже не думаємо повтаряти се. Одно лиш зазначимо: Яка здеморалізована наша суспільність, що по нинішній день дозволила тим справді „жалкимъ типамъ отрицательного достоинства“ обзивати єя і їм доси ще тотя не замкнула! Як довго се ще потягне єя? доки ми терпіти-мем такі зневаги народу у себе дома?...

## Тут повинні би рожі стояти.

Новели з даньского

І. П. ЯКОВЗЕНА.

Тут повинні би рожі стояти.

З тих великих, матових, жовтих.

І буйними вязками мусїли би звисати над муром города, і ніжними листками спадати байдужно на дорогу в слїди колєс: богатий блєск всего того богатства цвїтїв. І мусїли би мати той тонкий невольимий запах рож, котрого спамитати не можна; так як запаху незнаних овочїв, о котрих маячуть змисли в своїх мрях.

Або мали би се бути рожі понсові?

Може.

Могли би бути ті малі круглі загартовані рожі; мусїли би тоді звисати легкими галузочками, з сїяючим листем, червоно і сьвіжо, немов поздоровленя або поцілуй для подорожного, котрий їде серединою дороги, втомлений, запорошений, рад, що має лише ще пів чверти дороги до Риму.

Які в него думки? Яке в него жите?

Так, — тепер заслонили єго доми, що заслонюють тут все; заслонюють себе і дорогу і місто; — однак по другім боці доволі виду; там тягне ся дорога в лїнивїм повільнім обемистім скрутї самє до ріки, долом до сумовитого моста. А по за тим розлягає ся знов величезна Кампанія.

Зелєнь і сїрість таких великих рівнин...

виглядають так, немовби утрома многих трудних миль знимала ся з них і клала ся важко на чоловіка, викликувала почутє опущєня, приводила до туги, до пошукувана. Тому далеко лїпше уместити ся вигідно в такім закутку як отсей, поміж високими мурами огородїв, де воздух лагідний, мягкий, тихий, — сидїти по сторонї соняшній, де лавка вкручує ся в закуток муру, — сидїти тут, і приглядати єя блискучому зеленому Агантусови, що виростає з рова дороги, і сріблом накрапльованим бодакам, та матово-жовтим осїним квітам.

На довгїм, сивім мурі напротив, мурі повиним дїр ящірок, шнар та засохлої трави — там повинні би були рожі стояти, і повинні би були самє з того місця визирати, де довга одностайна рівнина переривала ся великим обемистим кошєм прєпїшної старинної ковальської роботи, кошєм жєлїзним ажуровим, що становить широкий, виєший як по груди, балькон, куди заходить мусїло бути мило, коли вже замкнений парк втомив.

А втомлені були они часто.

Они ненавидїли стару, прекрасну вїлїю, що має дєсь тут бути, з єї мармуровими сходами і грубо тканими тапєтами; а прастарі дерева з своїми чорними гордими коронами, пїні і лаври, шляхотні ясенї, циприсї і дуби — були за весь час свого росту такою ненавистю ненавиджені, яку відчувають неспокойні серця супроти подєньщини, супроти всего, що не має духа, супроти того, що не бажає разом з нами і, здає ся, тому всякому бажаню супротивляє ся.

А з балькону то можна було бодай поглядом віддалити єя, і тому то й стояли они там

часто, генерация за генерациєю, і вєї они дивили ся в далєчину, кожде з своїм бажанєм і супротивленєм.

Золотими стьажками украшені рамена спочивали на краю жєлїзного коша, не одно в шовї убрane колїно опирало ся на тих гарних арабєсках, а барвні стьажки, яко любовні поздоровленя і ознаки єходин, повївали з вєїх єго паростків.

Отяжїлі, вагїтні газдинї-матерї — і они стояли раз тут та висїдали неможливі звїстки в далєчину. Великі, буйні, опущєні жєнщини, блїді мов ненависть... коли би їх одна думка могла завдати ємерть, коли би одно бажанє могло отворити пєкло... Жїнки і мужчини! они все жїнки і мужчини, навїть ті худі блї дупі дьвочї, що мов товпа заблуканих голубїв тиснуть ся до чорних птахєт і кличуть: пїймайте нас, шляхотні хижї птахи!

Тут можна би собі уявити подїю. Сценєрия отєя відповідала би дуже подїї.

Мур отгой з бальконом цілком так як є; лише дорога мусїла би бути ширша, мусїла би розширити ся в коло; на серединї стоїть стара скромна фонтана з жовтавого туфу і посудиною з попуканого порфіру. За фігуру фонтани дельфїн з відломаним хвостом і одним затканим нїздрєм. З другої витриєкує тонка стрїла води. — На одній сторонї фонтани напів кругла лавка з каменя туфового і палєного.

Лєгкий, бїляво-сивий пісок, червоново вилїваний камїнь, отесаний, жєлтавий дїрчастий туф, темний пїлюфований, вогкєстїю лиснїючий порфір, а до того жива, мала сріблїсто-дрожача







Аж тут отворяють ся двері і входить майор Гарає з жінкою та двома хлопцями. Як узрів майор нашого Федьковича, дивним дивом задивував ся. Федькович попросив гостий сісти. Посідали они, посідали й ми навкруг святочного стола. А на столі була й горівка. Ото-ж Федькович бере, наливає чарку та встаючи каже: „Встаньте, братя, будемо пити за Небесного волю, а за найяснійшого здорове!“ По вечері ми зачали веселити ся. Федькович все нам духа піддавав та жартував з нами. Коли ми випили першу чарку вина за майора, встає Федькович знов: „Тепер, камрати, випийте за здорове пана лейтенанта Гординьського-Федьковича“, каже він весело.

Онісіля заколядували ми. Довго слухав нашого співу майор, потім подякував Федьковичеві, обдарував нас тай пішов. А ми ще до пізна сиділи у нашого лейтенанта.

Невдовзі після сего Федькович розболів ся і далі виїшов з військового стану. Ще перед тим я довідав ся від него, що він пише пісні. Федькович оповідав, що знає ся з Нейбавером, котрий его намовив німецькі пісні писати, але що теперки він пише по руски. Хоть причиною виступлення з війська була его слабість, то Федькович натякав ще й на инші причини. „Ніж має мати хто мені за здо, що я з людьми живу, то виступаю“, казав він до мене.

Федьковича видів я ще лишень раз в житю. А то було, коли ми закладали нашу читальню. Тодж я пішов до него (він був редактором) і просив о пораду. Хорошо навчав він, як брати ся до просвіти. Той самої зими він умер (1887 року). А я молю ся за его душу, бо він мені очі отворив, навчивши мене письма.

Подав Т. Гайн.

Оповідане записано 2 (14) червня 1896 р. в с. Брідку (на Буковині).

**LINIMENT. CAPSICI COMP.**  
aus Richters Apotheke in Prag.  
Beim Einkauf dieser anerkannt vorzüglichen, schmerzstillenden Einreibung, die in allen Apotheken vorrätig ist, sehe man stets nach der Marke: „Anker“.



**Для школярів!**

Товариство „Просвіта“ при зближаючих ся іспитах в школах народних подає до відомости Світл. Рад Шкільних, Впов. священників, катихитів, учителів і родичів, що книжки накладу товариства, приволені кр. Радою шкільною на премії для учеників, красно оправлені з позолоченими берегами, можна купити в канцелярії товариства у Львові в ринку ч. 10, по слідууючій ціні:

Розкази про сили природи 20 кр., Оповіданя о житю сьв. Бориса і Гліба 20 кр., Повістки для дітей 27 кр., Сестра 15 кр., Байки 22 кр., Істория Руси ч. I. 25 кр., Істория Руси ч. II. 23 кр., Лен і конопля 24 кр., Рогата худоба 45 кр., Про живилоти і ліси 20 кр., Венямин Франклін 16 кр., На досвітках 22 кр., Серед ледового моря 25 кр., Житє сьв. великомученика і лікаря Панталеїмона 20 кр., Дрібна птиця господарєка, а великі гроші 20 кр., Відкрите Америки 22 кр., Звірята шкідні і пожиточні 42 кр., Перекотиполе, повістка, 18 кр., Кирило і Методій 22 кр.

Молитвеник народний (в звичайній оправі) 20 кр., в лучшій оправі: а) хрест полотняний і золочений хрест з переду 25 кр., б) цїла оправа полотняна, береги золочені і золочений хрест з переду 35 кр.

Молитвеник народний великий по ціні 90 кр., 1-10, 1-30, 1-60, 1-80 зр.

В рускім товаристві педагогічнім, уліци академічна ч. 8, у Львові, можна також дістати на премії для учеників слідууючі виданя:

Образкові виданя. Звіринець 10 кр., Гостинець 10 кр., Забавки 10 кр., Менажерия 10 кр., Робінзон 40 кр., Квіточка 20 кр., Віночок 20 кр., Кобзар Тараса Шевченка 20 кр., Гете-Франко: Лис Микита 50 кр., Мірон: Пригоди Дон Кіхота 40 кр.

Виданя без образків. Читанка я. I., II., III., IV. оправі 20 кр., без опр. 10 кр., Вязанка желань 10 кр., Хемія Роское 40 кр., Учитель на р. 1890, 1891, 1892, 1893, 1894 по 2 зр., Дзвінок на р. 1890, 1891, 1892, 1893, 1894 по 4 зр., Ів. Левіцький: Попалєв. Рідвинні сцени 10 кр., Вол. Шухевича: Записки школяря 20 кр., О. Нижанковський: Батько і мати, двослівя для дітей з фортепяном, 10 кр., Леоніда Гайбова: Байки 5 кр., В. Чайченка: Олеся: Козмар: Грицько по 5 кр., Дума про книжницю Кобзаря 5 кр., Дібрової Чайки: Казка про сонце та его сина: Писанка по 5 кр., М. Лисенко: Тече вода з-під явора. Двослівя з фортепяном, 10 кр., Мапа етнографічна Руси-України 20 кр., Гордєєв: Картагінці і Римляни 20 кр., Юлій Верне: Подорож довкола землі 60 кр., Барановский: Приписи до іспитів 20 кр., Молитвеник народний, в полотно оправлений, 20 кр., д-ра Л. Кельєра: Коротка істория педагогії 60 кр.

Всякі замовленя висилають ся скоро і точно.

**„Дністер“**

товариство взаїмних обезпечень

у Львові ул. Валова ч. 11.

перше і одинокє руске товариство асекураційне, припоручене Вєч. Духовеньству і вєім вірним через Впреосьв. Митр. і Преосьв. Еп. Ординарияти вєіх трєх галицьких Епархій, обезпечає будинки, скот, господарєкі знаряди, збіже в зерні і соломі, сіно в стєгах і будинках против шкід огневих за можливо найнижшою оплатою.

Шкоди ліквідують ся і виплачує ся сєйчас по пожарі, а договори заключені з першим Товариствами контрааскураційними подають „Дністроми“ можність обезпечувати і виплачувати і найвисші суми.

Полїси „Дністра“ приймає банк краєвий у Львові при позичках іпотєчних.

На житє можна обезпечити ся через „Дністер“ після вєіх можливих комбінаций в товаристві взаїмних обезпечень в Кракові, котрє дає як найкористійнійшє уєлівє і видає полїси і квїти в рускім язїці.

Товариство взаїмного кредиту „Дністер“, стоваришенє зарєєстрованє з обмеженою порукою, приймає від своїх членів і третїх лиць владки до опрєєнтованя по 5 процент. Гваранция цїлковита. Удїли по 50 корон. Позички удїляють ся тїлькє властителям реальностей, вільних від тигарів, за порукою двоєх членів. З позичок відтягає ся десята часть на удїл.

Зголошеня о удїленє агєнції в місцевостях, де „Дністер“ не є заступлений, приймають ся.

**Повідомленє.** Маю честь повідомити, що дирекция товариства Дністер у Львові іменовала мене своїм агєнтом на Чернівці (повіт судовий) і окрєстність. В справах обезпечень від огню будинків мешкальних і господарєких, церков з урядженєм, знарядів домашних і господарєких (возів, плугів і т. п.), худоби, збіжа в соломі і в зерні — подаю кождо му потрібні поясненя. — *Корнеліо Салабан*, агєнт „Дністра“ в Чернівцях, улєця Пумнула ч. 25.

**Рух поїздів залізничих**

важний з днем 1-го мая 1896 після середно-європейского годинника.

Приходять	Поїзди			Відходять	Поїзди		
	поспільні	особові	мішані		поспільні	особові	мішані
<b>до Чернівців</b>				<b>з Чернівців</b>			
3 Відня, Кракова, Львова, Станіславова, Коломиї і Снятина . . . . .	1128		657 1028 550	До Снятина, Коломиї, Станіславова, Львова, Кракова і Відня . . . . .	347		941 1029 538
3 Бугарешту, Яє, Сучави, Глибоки . . . . .	329		912 1000 523	До Глибоки, Сучави, Яє, Бугарешту . . . . .	1203		717 1048 616
3 Новоселиці, Садагури . . . . .				До Садагури, Новоселиці . . . . .			430 621
<b>до Львова</b>				<b>зі Львова</b>			
3 Відня, Кракова . . . . .	130	510	655 939 955	До Кракова і Відня . . . . .	250	1100	440 955 645
3 Бугарешту, Сучави, Чернівців, Станіславова . . . . .	955		613 728 201	„ Підволочиск . . . . .	211	600	930 1045
3 Підволочиск . . . . .	230	1005	805 510 .	„ „ з Підзамча . . . . .	225	614	948 1112
3 „ на Підзамче . . . . .	218	950	742 445 .	„ Чернівців, Сучави, Яє, Бугарешту . . . . .	610		1025 245 1015
3і Стрия . . . . .			1210 8 150	„ Стрия . . . . .			522 935 722
3 Белзця . . . . .			800 545 .	„ Белзця . . . . .			915 705 .
3і Скольного і Стрия . . . . .			1010 . . . . .	„ Скольного і Стрия . . . . .			305 . . . . .
3 Відня, Кракова (т. зв. блискавичний потяг) . . . . .			845 . . . . .	„ Кракова, Відня, (т. зв. блискавичний потяг) . . . . .	840		. . . . .

Підчеркнені числа означують пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано. — Середно-європейский час ріжнить ся від львівського о 36 мінут, а від черновецького о 44 мінут; коли на залізници є 12 год., то на львівськєм годиннику є 12 год. 36 мін., а на черновецькєм 12 год. 44 мінут.

Видає товариство „Руска Рада“ в Чернівцях.

За редакцію відповідає Осип Маковей.

З друкарні „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Осипа Бучканича.

